Saviana Stănescu

Numărătoarea inversă

Personaje:

Zozo (Z)

Bărbatul/Tata (B, T)

Doamna/Mama (D, M)

Controlorul/EL (C, E)

Scena 1

Un tren. Cabina controlorului. Foarte îngustă. Sticle de apă minerală, sucuri, bere, în nişte lăzi (pentru vânzările de noapte, când e închis vagonul restaurant). Semiobscuritate. Gemete. Se vede doar spatele controlorului care regulează o femeie aşezată pe banchetă. Femeia (Z) murmură:

Z: douăzecişinouă … treizeci … nu te opri … treizecişiunu … treizecişidoi … *(din ce în ce mai tare)* … treizecişitrei … treizecişipatru … treizecişicinci … nu … treizecişişase … treizecişişapte … treizecişiopt … da … nu … *(strigat)* … patruzeci!!

Blackout

Scena 2

Un compartiment de tren. Căldură mare. Lângă geam, o femeie (Z) tânără, atrăgătoare, îmbrăcată simplu, leagănă un bebeluş bine înfăşat în scutece bleu şi mormăie un cântec de leagăn. Pe fața copilului este o batistă bleu. Intră un bărbat (B) înspre 60 de ani – genul fost contabil, fals bonom - şi se aşează în fața femeii, tot lângă geam. Scoate un ziar din geantă, îl răsfoieşte şi comentează din când în când cele citite, fără a stârni vreo reacție a femeii.

B: A crescut prețul la carne … a treia oară anul ăsta … bandiții … uite ce vile îşi fac … Din ce, vă întreb? … din banii noştri pe carne … s-a dus în sus dolarul, păi ce să facă, să stea după noi! … ce burtă a făcut ăsta de când e ministru! … din ce, vă întreb? … din carnea pe care noi nu putem s-o cumpărăm că n-avem bani … las' că se-ndoapă ei pentru noi … pe burțile lor ar trebui să scrie “aici sunt banii dumneavoastră”, nu pe drumuri, că taxa pe drumuri ştim noi unde se duce, uite-acolo, vedeți, în buzunarul lor … i-au pus poza pe ultima pagină … n-are ca omu' normal două buzunare la haină, are patru şi cu ăla din căptuşeală, cinci … o mai avea două şi la spate *(râde încântat de propria-i glumă; a ajuns la “cronica neagră”, o citeşte*

concentrat, savurând-o) … iar i-a despicat unu' pe ta-su şi pe mă-sa … a violat-o şi pe soră-sa de 8 ani … a supus-o la perversiuni cu coada de la mătură … ce imaginaţie! … s-a enervat că aia mică "i-a adus o îngheţată topită şi i-a căzut un strop pe tricoul cu Pamela Anderson, obţinut cu greu de la un amic din SUA" … "a încercat să şteargă pata cu salivă, dar ea se lăţea pe măsură ce freca locul murdărit, aflat întâmplător chiar pe obrazul Pamelei" … atunci i s-a pus şi lui pata şi a sărit pe soră-sa … ce chestii se-ntâmplă, domne' … *(împătureşte ziarul şi îşi face vânt cu el)* … e o zăpuşeală aici … Vă deranjează dacă deschidem puţin geamul?

Z *(imperturbabilă)*: Da. Să deschidem geamul, ca să-l tragă curentul la cap pe ăsta micu' şi să crape în 5 până la 6 zile.

B *(derutat):* Scuzaţi?! *(tăcere lungă)* Poate … măcar să deschidem un pic uşa … e un miros de … cauciuc încins aici …

Z: Da. Pute. Şi aici şi afară. Aici poate mai puţin ca afară, pentru că-i mai puţină lume... Da. Să deschidem uşa ca să intre fumul de la ţigările ălora de pe culoar *(arătând spre copil)*, să facă bronşită sau pneumonie, oricum febră şi să crape în 9 până la 10 zile.

B (*şi mai derutat):* Doamne fereşte … *(după un timp, încercând să găsească ceva reconciliant)* E băieţel?

Z *(intrigată):* Bineînţeles. De asta l-am îmbrăcat în bleu ca să ştie toată lumea că e băiat. *(calmă)* Aveţi probleme cu distinsul culorilor.

B *(jignit):* N-am, doamnă, nici o problemă. În ziua de azi se mai întâmplă să vezi fetiţe îmbrăcate în albastru şi băieţi în roz sau roşu, nu mai e atât de strict … *(tăcere lungă)* Cât are?

Z: Ce cât? Luni, kile, centimetri, durată de viaţă?

B: Eu … la vârstă m-am gândit …

Z: Patru luni.

B: Să vă trăiască.

Z: Poate. *(Tăcere. B nu prea ştie ce să mai spună, totuşi nu-i trece prin cap că ar putea să tacă. Staţie.)*

B *(uitând-se la ceas):* N-a făcut mult. 25 de kilometri într-un sfert de oră. E un accelerat rapid... *(revelaţie)* Acum cred că putem deschide puţin geamul, suntem în staţie, nu trage curentul … *(se ridică)*

Z *(strigând):* Nu!

B *(pufnind):* Cred că exageraţi.

Se deschide uşa. Intră o doamnă (D) corpolentă cu multe valize. Bărbatul renunţă la încercarea de a deschide geamul şi o ajută pe doamnă să-

şi aşeze valizele. Doamna se aşează în lateral-faţa femeii cu copil, scoate un şerveţel şi îşi tamponează fruntea. Intră direct în vorbă.

D: Băieţel, nu?! Cum îl cheamă?

Z: Îi zic Balin.

D: Balin!? N-am mai auzit. E un nume străin. Nu sunteţi de pe-aici?

Z: Nu cred.

B se ridică şi încearcă să deschidă geamul fără să mai ceară voie.

D: Lăsaţi, domne', geamul închis, avem un bebeluş aici!

B *(enervat)*: În curând n-o să mai putem respira. Mă mir că mai respiră şi micuţul cu batista aia pe gură … *(se aşează şi îşi face vânt cu ziarul)*

D *(familiară)*: Chiar, de ce îi ţii batista aia pe faţă, o să transpire şi-o să se umple de bubiţe … ?

Z: Nu poate să doarmă pe lumină.

D: Aiurea, n-am mai auzit de aşa ceva şi, slavă Domnului, am văzut destui copii mici la viaţa mea. Eu am avut trei, fi-mea a mare are doi, fi-meu unu, a mică - iarăşi unu. Aşa ceva nu există să nu doarmă pe lumină.

Z: E o boală. Rară. Se numeşte … *(inventează)* fotomn.

D (*retrăgându-se un pic)*: Se ia?

Z: Nu, nu vă faceţi probleme.

B *(curios)*: Cum a contactat boala asta?

Z: E din naştere. L-am născut în timpul unei pene de curent. Doctorii nu se aşteptaseră la asta şi n-aveau lanterne la-ndemână.

B *(bombănind):* Au ei vreodată tot ce le trebuie?! Poţi să mori cu zile dacă ajungi la spital.

D: Stai un pic … şi cum ai născut, aşa, pe întuneric?

B *(jenat)*: Să nu intrăm în amănunte …

Z: Am dormit până s-a rezolvat problema. Eu dorm tot numai pe întuneric, niciodată pe lumină. Pe lumină trăiesc.

B: A, e ereditar.

D: Stai puţin … că nu puteai să dormi cu durerile alea …

B: Să nu intrăm în amănunte …

Z: N-aveam dureri pentru că şi el dormea … doar v-am explicat cum e cu boala.

D: Apoi a venit curentul şi ai născut normal.

Z: Nu, medicii m-au trezit înainte. Sadici.

D: De ce te-au trezit atunci, dacă nu venise lumina?

Z: Le venise ideea să sune la morga de la subsol şi să ceară de-acolo nişte lumânări. Am născut la lumânările unui puşti care murise de vreo două ore. Îşi tăiase venele cu aparatul de ras al lui taică-su.

B: Extraordinar.

D *(oripilată, schimbă vorba)* : Să nu intrăm în amănunte … Acu' bine că-n rest e sănătos, voinic, mititelu' … doarme dus, nici nu i se simte respirația pe batistă … E primul copil, nu?

Z: Nu, am avut mai mulți.

D *(consternată)*: V-au murit?!

Z: Câteodată. *(tăcere)*

B *(revelație, vendetist):* I-a dat. I-a vândut la străini. *(către Z)* Este?

Z: Câteodată. *(tăcere)*

B se uită la D cu sensul de "le ştim noi pe astea"

D *(înțepată):* Urât din partea dumitale. *(curiozitatea învinge)* Chiar i-ai vândut la străini? *(ton de precupeață)* Cu cât i-ai dat?

Z începe să râdă de se zguduie copilul. Apoi se opreşte brusc şi priveşte în gol.

B *(avizat, genul "am citit eu la ziar")*: Luna trecută prețurile erau aşa: 4000 de dolari până la 3 luni, dacă-i băiat, 3000 fata … 2500 de dolari între 3 luni şi un an …

D: Băieții. Fetele - 1500?!

B: Nu. 2000. După un an costă 1000 de dolari indiferent de sex … A, se scad câte o sută de dolari dacă au ceva boli, handicapuri *(către D, şoptit)* Pe ăsta n-o fi putut să-l vândă fiindcă are boala … o fi moştenit-o numai ăsta, de obicei procentul e 20 la sută să se transmită ereditar *(tare)* La piața neagră se dau la kilogram: 300 de dolari kilu'…

D *(către Z)*: Aşa-ți câştigi mata existența, duduie?! Faci plozi şi-i vinzi ca pe cârnați?

Z: Ați putea să deschideți puțin geamul, domnule?! Aici pute a căcat.

D: Vai, ce urât vorb…

B: Ei, poftim, pân' acum nu voia nici în ruptul capului să-l deschid, că-i răceşte plodu' … S-a răzgândit brusc. *(deschide în sfârşit geamul)*

Z: Miroase şi mai rău…

D *(iertătoare)*: S-o fi scăpat ăla mic.

Z: Nț. El când doarme, doarme.

B: S-o fi trezit.

D *(atoateştiutoare)*: Plângea dacă se trezea.

Pe culoar se zăreşte controlorul de bilete.

Z (izbucnind): Habar n-ai! El nu plânge niciodată. Special nu-i desenez gură ca să nu plângă, să nu râdă, să nu zâmbească, să nu vorbească, să nu mănânce căcat ...

B şi D schimbă priviri complice de tipul "asta nu-i întreagă la cap".

Intră controlorul de bilete (C).

C: Biletele la control! *(o vede pe Z)* Iar tu, Zozo?! *(arată spre copil)* Cum îl cheamă azi?

Z: Balin.

C: Balin al câtelea?

Z: Al treisutetreisprezecelea.

C *(scoate un briceag)*: Ghinion, nu!

Z *(strângând copilul la piept):* Nu! Nu! Pe ăsta lasă-mi-l! Te rog, lasă-mi-l.

B şi D urmăresc scena consternați şi speriați de briceag. C smulge copilul.

B*(fără să intervină)*: Domne' ce faci, ai căpiat?

C înfige briceagul în copilul care se dovedeşte a fi de fapt un balon înfăşat. Z se calmează, stă demnă.

C *(râzând):* Ce, n-o ştiți pe Zozo-balona? Umblă prin trenuri cu un balon lunguieț înfăşat ca un copil. Îi mai dăm de pomană din ce rămâne de la vagonul restaurant. *(râde gros şi semnificativ)* O mai găzduim pe la cuşete... Nu-i fată rea doar că-i dusă cu ... balonu'.

Z *(împăturind calmă scutecele şi rămăşițele de balon)*: Las' că te lipeşte mama şi când o s-avem bani te cumpără nou-nouț, neted şi drăguț ... Şi roz. Vei fi fetiță. O să te cheme Balina. A *(se gândeşte)* osutăcincisprezecea!

C *(ton de stăpân):* Hai, gata, Zozo, te-ai plimbat destul. Valea!

D *(revenindu-şi din spaimă):* Sfântă fecioară, am stat de vorbă cu o haimana. Oi fi luat purici, păduchi ...

C: N-ați luat doamnă, Zozo e curată ... *(către Z)* Hai, gata, Zozo, mută-ți fundu'! Îi deranjezi pe domnii ...

B *(pufnind):* E inadmisibil. Cum puteți lăsa asemenea persoane în compartiment cu oamenii civilizați. O să reclam.

C: Fiți rezonabil, domnule! N-a făcut nimic rău. *(o împinge pe Z afară)*

Z se smulge, se agață de haina bărbatului (B), îl şterge la gură cu batista şi-i zice tandră:

Z: Miroşi a căcat. *(iese cu C)*

blackout

Scena 3

Atmosferă idilică. Soare. Terasa unei case. Zozo copilă (aceeaşi actriță ca în scenele 1, 2) desenează cu carioca pe un balon mare, roz. Îi face ochi, nas, gură, păr, în general un cap de păpuşă. Mama şi Tata stau pe două scaune pe terasă. Mama (aceeaşi actriță care a interpretat D din scena anterioară) împleteşte un pulover. Tata (acelaşi actor care l-a jucat pe B) citeşte ziarul. Din când în când ambii sorb din două ceşti mari de cafea, aşezate pe o măsuță dintre ei.

T: Patru tineri între 18 şi 25 de ani au violat o bătrână paralizată de 85 de ani…

M: Asta era alaltăieri.

T: Nu, aia de alaltăieri avea 82 de ani… Şi nu era paralizată.

M: Nu era aia cu scaunul cu rotile, când au legat-o de scaun şi…

T: Nu, asta de azi e de la țară. N-are scaun cu rotile. Aia de alaltăieri era din capitală…

M: Pe asta cum au violat-o, scrie?

T: Nu dă prea multe amănunte. Zice doar că a fost bătută cu bestialitate şi înțepată cu o andrea …

M *(oprindu-se din împletit):* Aaa!

T: De 12 ori în antebraț şi în coapsă…

M: De ce de 12 ori, scrie?

T: Nu zice… Probabil fiecare dintre ei de 3 ori.

M: Ai dreptate.

(După ce a terminat de desenat balonul, Zozo îl arată veselă de la depărtare părinților. Face şi câțiva paşi de dans.)

M: Fata noastră are talent la desen.

T: Zâmbeşte prea mult.

M: E încă un copil. Cu timpul o să-i treacă.

T: Ieri am prins-o cântând şi dansând.

M: Sper că n-ai bătut-o.

T: Nu. Am muşcat-o doar de obraz.

M: Mă miram de unde are semnul ăla.

T *(către Zozo)*: Zozo! Marş încoa'!

M: Să n-o bați.

T: Nu. Vreau să ne … jucăm.

(Vine Zozo cu balonul.)

M: Ce drăguț!

Z: E fată. O cheamă D.

T: D?! Ce nume-i ăsta?

Z: Un nume. Pentru azi. Mâine-i zic R. Poimâine C.

T: Nu merge, nu e în ordine alfabetică *(către M)* Fata noastră e cretină.

M: Lasă fata să-i pună ce nume vrea… *(atinge cu o andrea balonul, încercând să-l vadă din mai multe părți)* D zici? – e drăguță, e foarte drăguță. *(T îi apasă mâna înțepând balonul şi spărgându-l)*

T*(râzând)*: Baloanele astea cumpărate de la en-gros se sparg prea repede.

(Zozo începe să plângă.)

M: Şşşşş, mâine îți cumpără mama unul nou nouț, o frumusețe de balon … *(către T)* Vezi, fata noastră are talent la plâns.

T: Nooo. E prea ciolănoasă. I se zguduie oasele. N-are pic de simț muzical. E un schelet zornăitor.

M *(mângâind-o)*: E vârsta. O să mai pună carne pe ea cu timpul. *(către Z)* Aşa, mamă, aşa…

T: Închide-o în bucătărie. Să mănânce tot. Tot.

M: Voiam s-o trimit la tanti Nina să întrebe de parastas.

T: Da' înmormântarea lu' Ion de la Judecătorie când e?

M: Auăleu, am uitat de ea. E poimâine.

T: Vezi, ți-am zis să-ți notezi… Ai repetat pentru ea?

M: Nu. Improvizez…

T: Cum să improvizezi! Tu eşti o profesionistă.

M: Tocmai …

T: Nu, nu poți să mergi aşa, la plesneală. *(către Zozo)*: Zozo, întinde-te pe jos cu mâinile pe piept. Şi termină odată cu plânsu' că-ți bag o andrea pe gât. E mai rău decât cu lingurița lu' nenea doctorul când ți s-au umflat amigdalele … *(îi dă cu piciorul)*

M: Fii cuminte, Zozo. Ascultă-l pe tata…

(Zozo se opreşte din plâns şi se întinde cu mâinile pe piept)

T *(către M)*: Aşa … Acum să te văd. Nu uita că băiatul tocmai se logodise. E un amănunt important.

M: Ştiu. *(brusc începe să plângă, să jelească aplecată pe corpul lui Z)* Cui ne-ai lăsat Ioaneeeee?! Gura ta de fragă astupată acum de pământ e … ochişorii tăi de veveriță pleoape grele de pământ au… râme umede ți se-ncolăcesc pe inelar în loc de verighetă… viermi călătoresc în voiaj de nuntă

pe pieptul tău lat … Unde te-ai dus mândrețe de băiat, Ioaneee mamă, Ioaneee dragă, Ioaneee tată …

T: Are şi-o soră…

M: Ioaneee frate, Ioaneeee fi-ți-ar sufletu' în cap de masă în rai …

T: Bine. Gata. Eşti bună, ce mai, eşti bună. Zozico, uită-te aici şi învață. Maică-ta e cea mai mare bocitoare din oraş. Din județ. Din țară. Fii mândră că te-a făcut, nu te-ar mai …

M: Ei, şi taică-tu e cel mai bun gropar de pe-aici. Morminte ca el n-a mai făcut nimeni. Artist, ce mai. Cum bătătoreşte el pământul, cum face el movila … nu dreptunghiulară ca alții, nooo, el o face trapez, trapez isoscel cu laturile perfect egale … Să fii mândră de el, Zozico.

(Zozo nu scoate un cuvânt, stă cu ochii închişi)

T *(îi dă cu piciorul)*: Hai, zi ceva, nu sta ca moarta!…Toantă.

Blackout

Scena 4

O cameră de tânăr, probabil la etajul unei case. Se aud voci şi zgomot de farfurii de la parter unde lumea s-a adunat la masa de după înmormântarea bunicii curtezanului lui Zozo la 18 ani (aceeaşi actriță) – EL (acelaşi actor din rolul controlorului). Pe un perete este o hartă a lumii. Lângă ea, o țintă-jucărie dintre cele în care se aruncă săgeți. Mai pot fi postere cu actori şi actrițe celebre. Intră Zozo cu EL.

El: Mama ta are o voce superbă.

Z: Da. *(inspectează camera)*

E: A plâns meserie la moartea bunicii. Zici că-i soprană şi tenor la un loc. Şi ce texte scoate din ea… E full de talent, ce mai …

Z: Ai o cameră mişto.

E: Merita să fie cântăreață de operă.

Z: Nu putea. Numai morții o inspiră. Vii o zăpăcesc.

E: E o bocitoare adevărată. Nu mai găseşti în țară alta ca ea…

Z: Au angajat-o de pe-acum pentru moartea lor câțiva senatori, plus doi preşedinți de bănci.

E: Pe bune?

Z: Pe bune.

E: Uau, marfă.

Z: Tata citeşte zilnic toate ziarele. Nu cumva să scape momentul când crapă ăia… Nişte cretini. *(arată ținta)*: Ai săgeți?

E: Sigur. *(le scoate dintr-un sertar)* Cred că mă place taică-tu. E tare bătrânu'.

Z *(aruncând cu săgeți):* Da. Mănâncă rahat tot timpul. Umblă cu sandviciul cu rahat la el.

E: Lumea zice că-i un profesionist de mare clasă. Că face o bijuterie de morminte. La mare artă. Le aranjează la milimetru …

Z: Ai o carioca roşie sau neagră?

E: Sigur. *(îi dă)* Poți să vii cu ruleta să le măsori. Perfecte. Zici că-s lucrate la maşină. Când colo e mână de om. De taică-tu. Zice lumea că-i ultimul mare gropar. Nu din țară, din lume…

(Zozo desenează cercuri concentrice pe hartă. Pe cel mai mic îl înroşeşte bine. E în dreptul Greciei. Va arunca săgeți în noua țintă.)

Z: Grecia. Trebuie să nimeresc Grecia.

E *(ton de ghid)*: Acum în Grecia e groaznic de cald. Ziua oamenii dorm de căldură. Noaptea beau şi dansează pe mese de taverne. Nu poartă chiloți din cauza căldurii. Unii cad sub mese şi se regulează pe podele. Alții sparg pahare şi farfurii. Îşi taie venele şi îşi beau unii altora sângele. E bine să bei sânge fierbinte când e căldură. Scade temperatura corpului. Cel mai frumos în Grecia e că toți oamenii se iubesc. Din cauza căldurii.

Z: Acum o să nimeresc Grecia.

E *(atingând-o pe fund)*: Lumea zice că noi doi suntem foarte potriviți.

Z: Mănâncă rahat.

E *(pipăind-o)*: I-am auzit pe ai mei şi pe ai tăi vorbind de nunta noastră. O să fie peste 6 luni, odată cu parastasul bunicii.

Z: La naiba … nu pot să nimeresc Grecia.

E: Au invitat numai lume bună. S-au gândit la tot. Stăm aici, cu ai mei, până moare mătuşa ta din Severin. Nu mai are mult, au zis că are cancer la gât. Sunt dureri cumplite la chestia asta. Poate s-o găsi vreun doctor milos să-i pună capăt suferinței mai repede. Foarte curând o să avem casa noastră.

Z*(aruncând cu săgeți în postere, mobile, ce mai nimereşte):* Nu vezi că nu nimeresc Grecia, nu pricepi …

E: O s-avem casa noastră. O să plantăm flori şi o să facem copii. Doi. Patru. Sau şase. Neapărat număr cu soț ca să fie echipe egale când se iau la cafteală. Eu o să-i arbitrez. Tu o să faci gogoşi calde şi-o să le pansezi rănile.

Z: Nu ştiu să fac gogoşi calde! Şi nu nimeresc Grecia! Nu nimeresc … *(izbucneşte în plâns)*

E *(trăgând-o pe jos)*: Ai şolduri cam înguste. O să fii foarte sexi după 6 copii…

Scena 5

Mama şi Tata sunt în cimitir, stând pe o lespede betonată de mormânt. E noapte. Sunt îmbrăcați în haine de seară: costum elegant şi papion – tata; rochie neagră, mulată pe exageratele-i rotunjimi şi poşetă neagră – mama. Lângă ei e o sticlă de şampanie şi două pahare de cristal.

T: 25 de ani nu-i puțin.

M: E un sfert de secol.

T: Tu şi eu. Eu şi tu. Amândoi.

M *(mângâind lespedea):* Parc-ar fi ieri … Dumnezeu să-l odihnească pe dom' profesor Marcu, ce om a fost…

T: La moartea lui te-am văzut prima dată.

M: Era în mai. Duhnea a liliac pe alei.

T: Mormântul era plin de buchete de liliac. Nici nu se mai vedea pământul.

M: Abia după o lună am observat ce original îl făcusei. Ce perfect.

T: Nu-i aşa?! *(îi sărută mâna)*

M: Da. *(îl mângâie pe obraz)*

T: Apoi i-au pus porcăria asta de lespede. Sculptată, cică. A costat o grămadă de bani.

M: Neamurile din partea nevesti-sii…

T: Nişte cretini… Mormântul trebuie să fie de pământ. Să miroasă a pământ.

M: Ai dreptate.

T: După un timp poate să se umple de iarbă. Asta nu-i rău. E natural.

M: Mâine-poimâine le fac de plastic.

T *(oripilat)*: Câh.

M: Verde. Sau roz. Sau, mai şti, chiar roşu. O s-arate ca la bâlci pe-aici.

T: S-a dus liniştea de cimitir…

M: S-a dus…

T: Lumea s-a schimbat.

M: Unii nici nu mai vor să plângi la moartea lor.

T: Vor să cânți. Noroc că tu ai voce.

M: Halal noroc. Mâine-poimâine o să vrea să râzi.

T: Trebuie să înveți să râzi mai bine.

M: Da. Da' vor să-ți dea ei şi textele pe care să le plângi sau să le cânți. Sau, Doamne apără-ne, să le râzi.

T: Tu compuneai nişte texte … Erai mare!

M: S-a dus vremea aia. O să fim bunici. Sau poate suntem deja. Fata noastră n-a dat nici un semn.

T: Ne-a lăsat în pace.

M: Putea să scrie sau să se urce în tren să vie pân-aici. Doi părinți are şi ea.

T: Tâmpita. S-o mai fi îngrăşat?

M: Habar n-am. Cred. Ar trebui să ne urcăm în tren şi să mergem să vedem.

T: Vom merge.

M: Poate chiar săptămâna viitoare.

T: Poate… Acum suntem doar noi doi. *(o sărută)* [ii minte…

M: Ce de lume venise la înmormântare la domnu' Marcu…

T: Da. Habar n-aveau că-i pedofil. Îi plăceau băieții de-a cincea, a şasea.

M: Tu ştiai, da' n-ai spus.

T: Sigur că ştiam. Mi-a fost profesor de muzică dintr-a şasea până într-a opta. Zicea că sunt foarte dotat.

M: Erai … Aşa tânăr …. 18 ani … Era primul tău mormânt.

T: Niciodată n-am fost atât de fericit ca atunci când l-am săpat.

M: Ştiu. Se vedea în ochii tăi. Străluceau. Erai sălbatic şi frumos. [ineai lopata-n mână ca pe-o sabie.

T: Tu erai superbă. Doamne ce grasă erai. Nu-mi puteam lua ochii de la cărnurile tale. Pliuri peste pliuri. Tremurau ca nişte frunze, când plângeai. Sau ca nişte aripi…

M *(cu modestie):* Ei …

T: Da. Se zguduiau ca un şir de cascade. Erai o simfonie.

M: Aveam bărbie triplă.

T: Încă îmi mai place să mă joc cu ea. *(o gâdilă pe bărbie, o îmbrățişează)* Hai, dă din aripioare, îngeraş …

M: Am putea zbura să ne vedem fiica.

T: Vom zbura.

M: Hai să plecăm chiar săptămâna viitoare, ce zici?

T: Vom pleca.

M: Acum avem şi bani. Am câştigat o grămadă la moartea senatorului. Am făcut-o numai pentru bani, n-am avut nici o plăcere.

T: Ştiu cum e. N-ai putut să boceşti ce vrei.

M: Vreo cinci inşi mi-au controlat textul. Mi-au tăiat tot ce era cu râme, viermi, putreziciune şi alte cuvinte importante.

T: Te-au cenzurat.

M: Nu-ţi poţi face meseria în condiţiile astea. Nici o plăcere. Mai bine mă făceam cântăreaţă de operă, tot aia era.

T: Nu regreta. Ai fost ce-a mai bună din ţară.

M: Şi tu… *(îl sărută)* Am fost o echipă grozavă.

T: Cea mai grozavă.

M: Ar trebui să mergem să ne vedem nepotul.

T: Vom merge.

(Deschide sticla de şampanie şi toarnă în pahare. Se ridică şi se aşează pe un genunchi în faţa M)

T: Pentru dragoste şi moarte.

M: Ai rămas un adevărat cavaler.

(Scoate din poşetă două flacoane de somnifere, le ciocnesc ca pe pahare)

T: Le-ai spus că nu vrem nimic din beton, plastic sau alte materiale artificiale?

M: Sigur, iubitule.

T: 25 de ani nu-i puţin…

M: E un sfert de secol…

(Se ţin de mână şi iau pastilele una câte una, sorbind încet din paharele de şampanie.)

Blackout

Scena 6

Seară. Interior domestic. EL vine şi se aşează la masă. În continuare va urma obişnuitul ritual casnic cu soţia care-l serveşte întâi pe soţ, apoi pe ea. Discuţia se va purta în timpul cinei, pe un ton foarte calm.

Z: Te-ai spălat pe mâini?

E: Sigur. *(pauză)*

Z: Unde l-ai dus?

E: L-am aruncat.

Z: Unde?

E: La WC.

Z: Trebuia să-l îngropăm creştineşte.

E: Cine să-l îngroape, vreun amator? Dacă nu murea taică-tu….

Z: Puteai să sapi o groapă în spatele casei.

E: Stricam răsadul de narcise.

Z: Merita să aibă un mormânt cu narcise.

E: Nu merita nimic. N-avea ochi. N-avea nas. N-avea gură…

Z: Avea urechi. Puteam să-i cânt.

E: Tu n-ai voce. N-ai moştenit-o pe maică-ta.

Z: Puteam să-i plâng. Să-i râd. Să-i spun bancuri.

E: Nu te mai gândi ce puteai să-i faci. Gata. Uită-l. E mort.

Z: Nu trebuia să-l arunci la WC.

E: E mai bine aşa. Am tras apa şi, gata, s-a dus. Dacă-l îngropam în grădină ne-am fi amintit tot timpul de el.

Z: E tot aia. O să ne amintim de el de câte ori ne ducem la WC.

E: Nu-i tot aia. Una e să-l ții în spatele casei, sub pământ. Alta e să-l ducă apa, Dumnezeu ştie unde.

Z: În canalul de scurgere.

E: Nimeni nu ştie exact unde-i canalul de scurgere.

Z: De ce ai tras de mai multe ori apa? Nu s-a dus din prima?

E: Nu încăpea.

Z: L-ai tăiat?

E: Puțin.

Z: În câte bucăți?

E: Doar în patru.

Z: Puteai să-mi păstrezi măcar capul.

E: La ce ți-ar fi folosit?

Z: L-aş fi făcut vază. Aş fi pus flori în el.

E: O să-ți cumpăr o vază de cristal. Sau de ceramică neagră. Sau de porțelan. De ce vrei tu. Numai nu te mai gândi la el. Gata. A plecat. S-a dus. Înapoi de unde a venit… Era un rebut.

Z: N-ar fi plecat dacă nu erai tu.

E: L-am ajutat un pic, e-adevărat.

Z: Putea să trăiască.

E: Nu putea. N-avea nas, n-avea gură, n-avea pe unde să respire.

Z: S-ar fi adaptat el. Toate organismele se adaptează mediului de viață în care sunt nevoite să trăiască. Ar fi respirat pe urechi. Ar fi vorbit cu mâinile. Cu picioarele. Cu degetele. Cine ştie, poate era ventriloc! Avea picioare zdravene. Habar n-ai tu ce şuturi îmi dădea în burtă. Ar fi putut fi dansator. Sau fotbalist! Ar fi câştigat o gaşcă de bani. Ar fi călătorit. Ne-ar fi cumpărat şi nouă maşini, prăjituri, blănuri, excursii. Era un copil bun. Generos…

E *(aruncând calm farfuriile în perete):* Era mort. Mort. Mort. M. O. R. T. Mort… *(continuă cu aceleaşi cuvinte în timpul monologului ei)*

Zozo *se urcă pe masă şi dansează greceşte, cu un cuțit în mână.*

Z: Habar n-ai. Înainte de tine am cunoscut un tip. Sub o masă în Grecia. Nu l-am văzut la față. De fapt nu l-am văzut deloc. Zăceam cu obrazul lipit de podea sub o masă în Grecia. Pe jos mirosea a transpirație, spermă şi vin roşu. Nu ştiu din ce parte a venit. Sau a căzut. Aveam părul lung. Nu i-am putut simți nici măcar răsuflarea pe ceafă. Ha, ha, ceva tot am simțit. O dată. De două ori. De nouă ori. De şaptezeci de ori. Şaptezeci! Cu tine n-am simțit nimic niciodată. Degeaba te-am văzut la față. Degeaba ştiu cum te cheamă. Degeaba ți-am vorbit. Degeaba te-am pipăit. De…

E: Draga mea, tu n-ai fost în viața ta în Grecia.

Z (aruncă de sus cu cuțitul în masă): Taci. Tu să taci. *(îl zgâlțâie, strângându-l de gât, ca să dea din cap în sens afirmativ)* Nu era mort, pricepi. Nu era mort. Se mişca. Recunoaşte că se mişca.

Blackout

Scena 7

Cabina controlorului. Sticle de apă minerală, sucuri, bere, în nişte lăzi. Controlorul o regulează pe Zozo pe la spate, ea stă cu mâinile sprijinite de fereastră, cu privirea fixă ațintită pe geamul închis. La fiecare mişcare se aude un zgomot de sticle care se ciocnesc. Lumină intermitentă. Zozo numără penetrările.

Z: cincizecişicinci … cincizecişişase … cincizecişişapte … *(din ce în ce mai tare)* … cincizecişiopt … da … cincizecişinouă … şaizeci … nu te opri … şaizecişiunu … şaizecişidoi … şaizecişitrei … încă puțin … şaizecişipatru … şaizecişicinci … şaizecişişase … da … şaizecişiopt … şaizecişinouă … acum … *(strigat)* şaptezeci!!!

Blackout

Scena 8

Cabina controlorului. Zozo, cu spatele la fereastră, îl înjunghie de mai multe ori pe controlor cu briceagul. La fiecare mişcare se aude zgomot de sticle. Lumină intermitentă. Zozo numără loviturile.

Z: … zece … nouă … opt … şapte … şase … cinci … patru … trei … două … una … *(se opreşte)* zero … *(mirată)* zero … *(zâmbind)* zero … *(deschide fereastra, strigă)* zero … *(complice)* zero … *(misterioasă)* zero … *(revelată)* zero … *(exuberantă)* zero … *(un tunel, întuneric, Z prostindu-se cu voce de "fantomă")* zero … *(lumină, Z nu mai e în cabină)*

Blackout

Sfârşit

Un fragment din piesa " Numărătoarea inversă" a fost publicat anterior în numărul 1 al revistei electronice "Norii", 2000 (http//www.revistanorii.com)

Textul a fost publicat şi pe hîrtie în volumul "Black milk" publicat de Norii & Muzeul Literaturii Române, Bucureşti, 2001

respiro©2000-2002 All rights reserved.